

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

SS. Petri & Pauli.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-43699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-43699)

eo gratiam à Domino postulasse, postulatam obtinuisse: & Dominum non longo tempore post eum ad suam gloriam recepturum. Post illa, ubi fratres sigillum in Domino ei impertuerant, postero die securi percussus, præclara martyrij corona donatus est. Alij item còplures Alexandriae ipsèdem temporibus, utpotè quibus Potamicea secundum quietem apparuisset, eosq; fuisse impensè ad Dei verbum amplexadum cohortata, frequentes ad fidem Christi accessisse commemorantur.

ACTA SS. APOSTOLORVM PETRI ET

Pauli, per Egesippum scripta lib. 3. de excidio Hierosolymitano Cap. 2. Omittimus hîc integram rerum ab ijs gestarum seriem referre, partim ne prolixiores simus, partim quia diligens lector eandem multò vberius clariusq; in doctissimi Baronij Annalibus habere potest: tum ad varias multorum opiniones parum sincera fide, tum ad hereticorum argumenta refellenda. Subierunt martyrium Lucio Fonteo Capitone, & Caio Iulio Ruffo Consf. anno à Christo Domino sexagesimo octauo, Neronis verò decimo tertio.

ERant Neronis temporibus Romæ Petrus & Iunij 29. Paulus doctores Christianorum, sublimes operum Imperatorem aduersum fecerant, captum Magi Simonis delinimentis, qui sibi animum eius conciliauerat. Cui adiumentum victoriæ subiectiones gentium, vitæ longauitatem, salutis custodiam feralibus artibus pollicebatur, atque ille credebatur qui vim rerum nesciret examinare. Denique summum apud illum tenebat amicitia locû: quan-

Nnn° 5

doqui-

doquidem etiam præfulem suæ salutis vitæque custodem arbitrabatur. Sed ubi Petrus eius vanitates & flagitia detexit, & species illum rerum mentiri, non solidum, aliquid aut verum efficere demonstravit, ludibrio habitus & digno est consumptus mœnore. Et quamuis in alijs terrarum partibus Petri esset expertus potentiam, tamen præueniens Romam ausus est iactare quod mortuos suscitaret.

Defunctus erat id temporis Romæ adolescens nobilis, propinquus Cæsaris, cum vniuersorū dolore. Admonuere plerique; experiendum, vtrum posset resuscitari. Celeberrimus in his operibus habebatur Petrus: sed apud Gentiles nulla facti huiusmodi deferebatur fides. Dolor exegit remedium: perrectum est ad Petrum. Fuere qui etiam Simonem accersendum putarent: vterque affuerunt. Ait Petrus Simoni: qui se de sua iactaret potentia priores sese partes dare: vt si posset mortuum resuscitaret. Si ille non resuscitaret, se non defuturum, vt Christus opem ferret defuncto quo posset resurgere. Simon qui putaret apud urbem gentilium plurimum suas valituras artes, conditionem proposuit: vt si ipse

Simoni quæ
tam tributū
R. smz.

resuscitasset mortuū, Petrus occideretur, qui magnæ potētis (sic enim appellabatur) laceffendo iniurias irrogauisset: sin verò præualuisset Petrus, in Simonem pari genere vindicaretur. Acquieuit Petrus, adoratus est Simon. Accessit ad lectulū defuncti, incantare atque immurmerare dira carmina vt cœpit, visus est caput agitare qui mortuus erat. Clamor ingens gentilium, quod iam viueret, quod loqueretur cum Simone. Ira & indignatio in Petrum, quod ausus esset cōferre sese tantæ potestati, Sanctus Apostolus poposcit silentium, & dixit: Si viuit defunctus loquatur: si resuscitatus est, surgat, ambu-

ambulet, pabuletur. Phantasma illud esse, non veritatem, quod videatur caput mouisse. Denique separetur, inquit, Simon à lectulo, & tunc ne id quidem ostentui futurum. Abducitur Simon à lectulo, manet sine specie motus alicuius qui mortuus erat. Adstitit Petrus longius & intra se paulisper orationi intentus, cum magna voce ait: Adolefcens surge: sanet te Dominus Iesus. Et statim surrexit adolefcens, & locutus ambulauit & cibum sumpsit, & dedit eum Petrus matri suæ. Qui cum rogaretur, vt ab eo non discederet, ait: Non derelinquetur ab eo, qui eum fecit resurgere, cuius nos serui sumus. Secura esto mater & filio, non veraris: habet custodem suam. Et cum populus in Simonem infurgeret, vt lapidaretur, ait Petrus: Satis est ad poenam eius, quod cognoscit suas artes nihil valere: viuat, & Christi regnũ crescere videat vel inuitus. Torquebatur Magus Apostoli gloria, collegit sese atque omnem excitans carminum suorum potentiam congregat populum, offensumque se dicit à Galilæis, relicturum se urbem, quam tueri soleret. Diem statuit, pollicetur volatum, quo supernis sedibus inueheretur: cui quando vellet, cælum pateret. Conscendit statuto die montem Capitolinum, ac se de rupe deiiciens volare cœpit: Mirari populus ac venerari plerique, dicentes Dei esse potentiam non hominis, qui cum corpore volitaret: nihil tale fecisse Christum. Tunc Petrus in medio stans, ait: Iesu Domine, ostende ei varias artes tuas esse, ne hac specie populus iste, qui crediturus est, decipiatur. Decidat Domine, sic tamen vt nihil se potuisse viuens recognoscat. Et statim in voce Petri implicatis remigijs alarum, quas sumpserat, corruit: nec exanimatus est, sed fracto debilitatoque crure

S. Petrus excitat mortuum.

Simon Magus dũ vult volare corruit: deinde moritur.

Vide Nero-
nis nequiti-
am.

Quo comperto, deceptum se Nero & destitutum dolens, tanti carum amici, sublatumque sibi virum utilem & necessarium Reipublice indignatus querere coepit causas quibus Petrum occideret. Et iam tempus aderat, quo sancti vocarentur Apostoli Petrus & Paulus. Denique dato ut comprehederetur praecpto, rogabatur Petrus ut sese alio conferret. Resistebat ille dicens nequaquam se facturum, ut tanquam metu mortis territus cederet: bonum esse pro Christo pati: qui pro omnibus se morti obtulisset: non mortem illam sed immortalitatem futuram: infiduum, ut ipse fugeret passionem sui corporis, qui multos doctrina sua compulisset se hostias pro Christo offerre, deberi sibi secundum Domini vocem, ut & ipse in passione sua Christo gloriam atque honorem daret. Hec & alia Petrus obtexere, sed plebs lachrymante, quarente ne se relinqueret & fluctuantem inter procellas gentiliu destitueret, victus fletibus Petrus cessit: Promisit se urbem egressurum. Proxima nocte salutatis fratribus & celebrata oratione, proficisci solus coepit. Vbi ventum est ad portam videt sibi Christum occurrere, & adorans eum, dixit: Domine quomodo vadis? Cui Christus: Iterum venio crucifigi. Intellexit Petrus de sua dictu passione, quod ea Christus passurus videretur, qui patitur in singulis, non utique corporis dolore, sed quadam misericordiae passione, aut glorie celebritate. Et conuersus in urbem redijt, captusque a persecutoribus Cruci ad iudicatus, poposcit ut inuersis vestigijs cruci affigeretur, quod indignus esset, qui simili modo crucifigeretur, ut passus est Dei filius. Quo impetrato vel quia ita debebatur, ut Christus praedixerat, vel quia

In huius rei memoriam extat adhuc Romae extra portam a piam erectu sacellum quod vulgo appellatur: Domine quomodo vadis.

quia persecutor nō inuitus indulget pœnarum incrementa & ipse Paulus, alter cruce, alter gladio necatus est.

VITA S. THEOBALDI PRÆSBYTERI,
Eremita & Confessoris. ex ea qua est optima fide
apud Surium. Floruit temporibus Henrici Augusti,
& Henrici Regis Francorum, & filij eius Philippi.

Theobaldus è gente Fræcorum, territorio Se. Iunij 30.
nonensi oriūsus, patre Arnulpho, matre ve- Parentes S.
rò Gissa, flos vt ita dicam è spinis erupit. Illi Theobaldus.

enim & diuitiarū & nobilitatis gloria elati splendide vitam ducebāt: Theobaldus verò atripsis pœnè incunabilis in eadem & paupertatē sectabatur: omnesque corporis delicias respiciens solus plerunque de pietatis studio & suauitate cęlestis disciplinę consilia agitabat. Degebat id temporis in castro Prunino Odonis Campanienū qui affinitate Theobaldum attingebat, cumque modis omnibus ad eandem mundi vanitatem secum abripere nitēbatur. At adolescens optimæ indolis ne per abrupta viciorū paulatim abiret, sedulo de eremi solitudine incolenda cogitare cœpit. AEmulabatur Pauli & Anthonij vitæ austeritatem, victus tenuitatem, vellium asperitatem, animi contemplationem & angelorum in solitudine contubernium. His igitur & huiusmodi facibus accensus, clandestina discessione adijt quendam eremitam in quadam insula Sequanæ latitantem: cum quo omnia sua consilia cogitationesque de imitatione Sanctorum cōtulit. Assumit sul
instituti so-
cium.

Iniro igitur consilio, assumptoque Gualtero quodā milite socio, ascensis vterque equis, cum singulis armigeris ad Rhemensē ciuitatem peruenerunt. Quam simulatque ingressi sunt ante omnia apud S. Remi-